

Sis fotògrafs per a un cavaller blanc

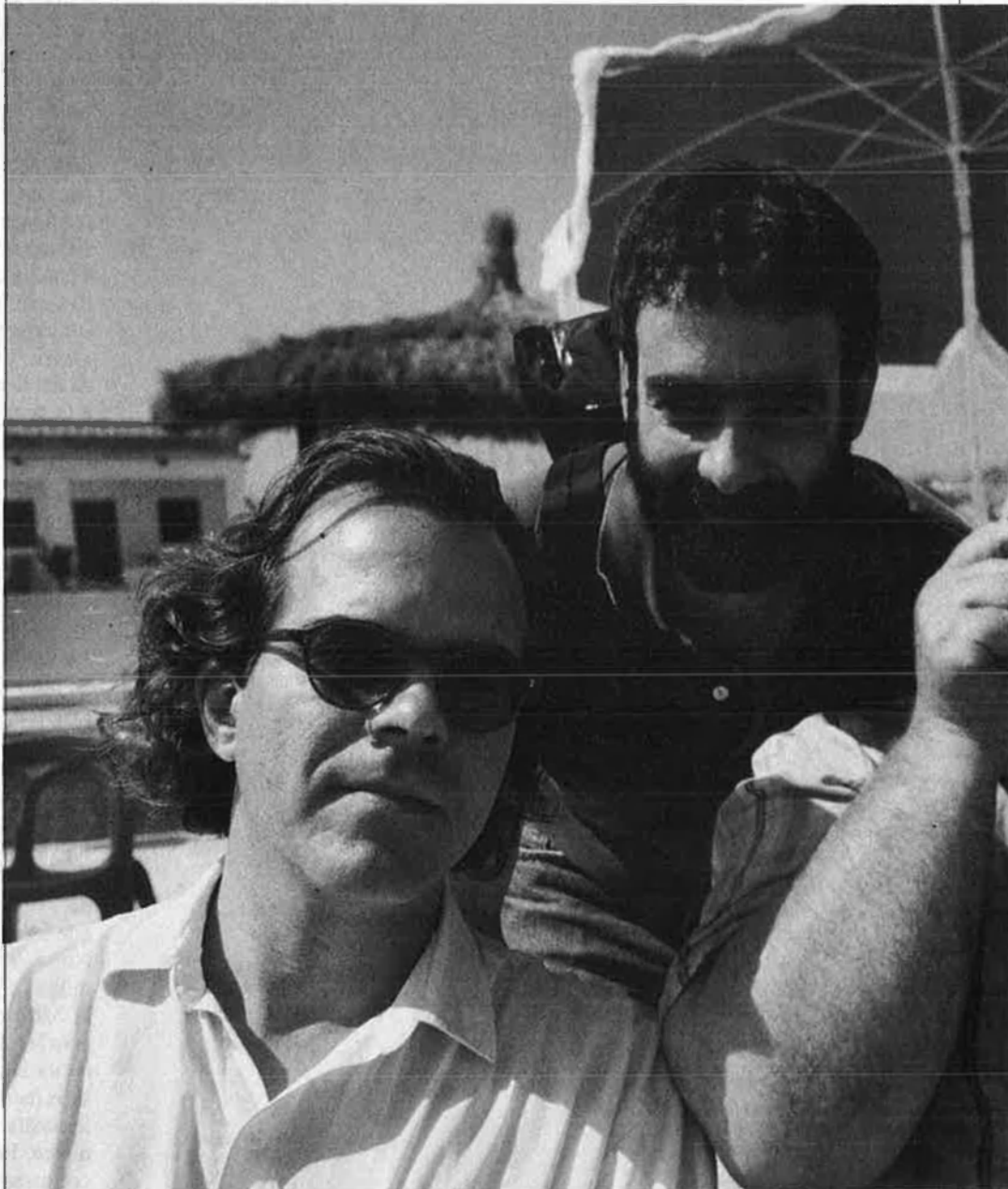
L'Ajuntament de Gandia ha convidat sis dels millors fotògrafs de l'actualitat. La idea és preparar una exposició fotogràfica sobre els espais on té lloc la novel·la de Joanot Martorell.

És ben sabut que una novel·la funciona com a concentració d'arts, personatges i espais. Potser per això, l'Ajuntament de Gandia no s'ha conformat per a celebrar L'Any del Tirant amb tractar l'aspecte rigorosament literari del tema, sinó que ha volgut transcendir-lo buscant altres presències també importants dins del món de Joanot Martorell. Una de les iniciatives més originals ha estat invitar sis fotògrafs reconeguts internacionalment perquè, d'una manera absolutament lliure, fotografien els espais del país del Tirant.

La Safor s'ha vist, doncs, envaïda per buscadors d'imatges, des de la platja fins a la montanya, els convidats han tingut quinze dies per a aplicar la seua pròpia filosofia a l'esdeveniment. EL TEMPS va tenir l'oportunitat de viure una d'aquestes jornades i de parlar amb els protagonistes. Mentrestant, Maria Garcia Rodero, que havia retardat per motius de treball la seua estada a Gandia, ha arribat a la ciutat del Tirant durant els últims dies completant el cycle de visites programades.

UNA JORNADA PARTICULAR

Som al costat de la platja, a Oliva. Fa un dia agraït de final de primavera i la llum és magnífica. Gabril Cualladó, Amèrica Sánchez, Joan Fontcuberta, Miguel Laguillo i Manel Esclusa hi passegen, càmera al coll. Gabriel Cualladó sembla que és un dels que més al peu de la lletra

s'han pres el lema de l'encontre fotogràfic i treballa la gent, busca rostres i vestigis d'un passat esplendorós dins de la Safor més rural: "La meua idea és fer un paisatge humà. M'interessa per les persones, pels interiors de les

cases, vull retratar els habitants de la terra on va viure Martorell, tot buscant un tipus de fotografia intimista. Fer, doncs, una visió de la gent de Gandia i del seu entorn." Cualladó hi treballa, doncs, des d'un punt de vista

quasi antropològic i ell sembla estar-hi d'acord: "La gent té una fisonomia particular, unes faccions pròpies de la terra on viuen. Jo les busque per a tractar d'acostar-me als personatges de Martorell, a la gent que vivia

a la Safor a l'edat mitjana".

A Joan Fontcuberta, que es va rellegir el *Tirant lo Blanc* bon punt va assabentar-se de la invitació, el que més li ha interès ha estat buscar els vestigis de l'època medieval: "Em sembla que dona una atmosfera particular, que involucra els mites, els fantas-

idea molt peculiar de la fotografia que es reflecteix en la tècnica que anomena "Fotogrames": "Avui mateix m'he enfilat a l'escala del cotxe dels bombers per a fotografiar les gàrgoles gairebé a frec de pedra. La meua tècnica consisteix a treballar amb negatius que revelen ins-

rica, la seva tactilitat".

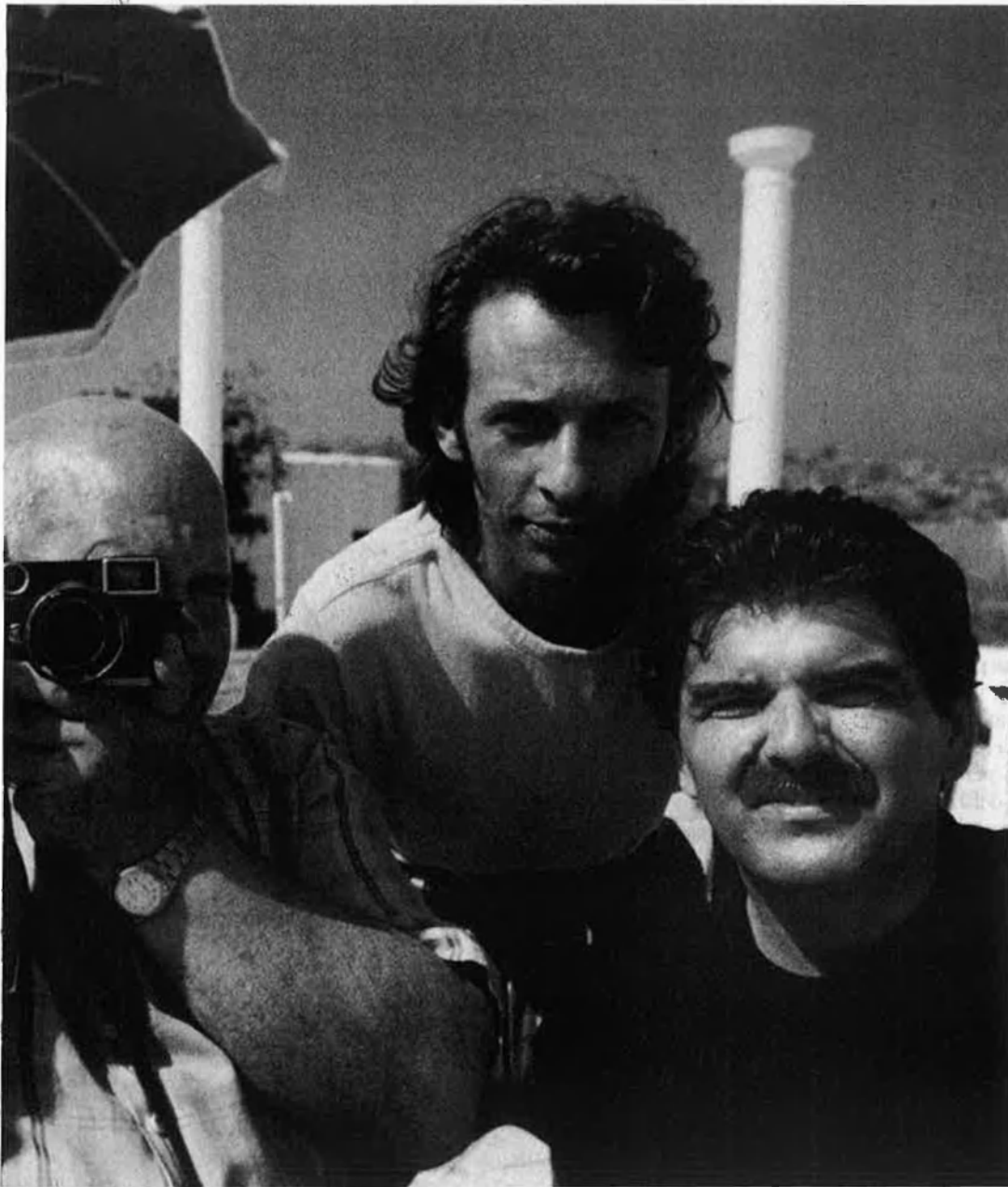
Per a Manel Esclusa és el primer encàrrec que no en coneixia l'indret. No en tenia cap idea establerta i, després de recórrer l'espai, ha volgut fer "una visió del que serien els castells i els fortalises del Tirant actualitzades, per tant he buscat edificis que tin-

com la treballis, és clar— pot tenir l'aparença d'una catapulta". Amèrica Sánchez confessa haver entrat confiat en el projecte per a desconcertar-se més tard en veure la vastitud de la comarca i les seues enormes possibilitats: "Finalment em vaig decidir, ja que em vaig obsessionar molt pel lema de l'encontre sobre Martorell i els espais del Tirant, per abastar tota l'extensió. La millor manera em va semblar aquesta frontera marina que té més de trenta quilòmetres i vull que surtin fotografies amb una gran perspectiva". Sánchez pareix haver-se interessat també per l'esport local, el trinquet, i vol fer en el seu treball una petita referència com a homenatge particular.

Manolo Laguillo s'ha plantejat el treball d'acord amb la seua utilització habitual del llenguatge fotogràfic: "Vull fer un registre o document, paraules que cal usar amb molta cura, del que hi ha i m'interessa la potència descriptiva de la fotografia, com pot ajudar a conèixer millor el món". Laguillo no vol tant accentuar els aspectes subjectius com remarcar-hi l'escena, fer servir la visió personal per a molta gent: "De la Safor he volgut retratar els paisatges i la dicotomia entre la platja, amb la qual s'han fet sobretot els turistes, i la resta, que si bé té el modus vivendi en el turisme, es manté al marge i té les seves pròpies tradicions, com per exemple el trinquet".

La jornada, s'ho poden imaginar, va ser un encreuament continu de càmeres, acompanyat per un bon plat de pebrots farcits d'arròs. Algú hi va dir que potser caldria fer també un reportatge gastronòmic. Potser, però, ara per ara, la futura exposició sobre els escenaris del Tirant és la que se'ns presenta com un plaer per als sentits.

Xulio Ricardo Trigo

mes, els símbols, la religió, la mort... tota una concepció de la vida molt particular. Per això hi busco reines, castells, esglésies, tot allò que em pugui posar en contacte amb el passat". Fontcuberta ha volgut aplicar al projecte una

tantanament, polaroid, i que una vegada el negatiu està fet, el frego contra l'objecte que he fotografiat, sigui el que sigui, de manera que la foto incorpora no només les seves aparences visuals sinó també la seva dimensió matè-

guessin una aparença de castell." Pel que ens va dir, sembla que n'hi va trobar: "Hi ha tipus de construcció que, encara que no tinguin elements arquitectònics, sí que en poden tenir semblances. Per exemple, una grua —segons